

Discours uitgesproken in de vergadering van zondag den 16 november 1856

Momus Zwetser

bron

Momus Zwetser, *Discours uitgesproken in de vergadering van zondag den 16 november 1856*. Z.n.,
z.p. [Maastricht] 1856

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/momu001disc01_01/colofon.php

© 2017 dbnl

[Woord vooraf]

Maestricht, ce 27 novembre 1856.

Comme le discours que j'ai eu l'honneur de débiter dans la séance d'ouverture du Parlement Momus, aux applaudissements chaleureux et pour ainsi dire unanimes de mes auditeurs, a donné prise après coup à la méchanceté, et est exploité perfidement par les ennemis de la Société, dans le seul but de nuire à sa prospérité, j'ai crû devoir recueillir mon improvisation et la rendre publique.

Auguste SASSEN.

**Discours van Momus Zwetser,
uitgesproken in de Vergadering van Zondag den 16 November 1856;
en aan de beoordeeling; van het publiek onderworpen.**

De woorden zoo even door onzen hooggeschatten President tot U gesproken wekken mij op om, na een stilzwijgen van meer dan twee jaren door verschillende redenen veroorzaakt, geheel onverwachts Pegasus te bestijgen.

‘Er zijn geen sprekers meer;

‘De sprekers zijn zoo raar geworden als het licht op de straten;’ heeft hij ons gezegd.

Als Momus Zwetser mag ik zeker het minste niet ongevoelig blijven aan dit verwijt; ik die vroeger, zoo gaarne alles deed om U te behagen.

Van het gemis aan licht op de straten, zal ik intusschen maar niets zeegen.

In eene donkere zaak, is het moeilijk klaar te zien.

Ik weet ook niet of het geen men daar over zegt, wel secundum evangelium is; ja, of er zelfs voor sommigen niet te veel licht op 's Heeren straten is.

Ik wil U alleen zeggen, wat mij, onder anderen, ook al tot dit lang stilzwijgen heeft gebragt.

Sedert nu *elf* jaren (en ik vraag versooning aan hem, die dat Momus cijfer, zoo zeer *en horreur* heeft, dat ik dit getal moet gebruiken; maar als het slechts *elf* jaren zijn, kan ik toch niet *twaalf* zeggen.) Sedert elf jaren, ben ik door de vrije keuze van de Momus kinderen tot de waardigheid van Momus Zwetser geroepen.

Misschien zegt gij, die vrije keuze beteekend niet veel. Negen tienden van de leden blijven te huis, en de overige stemmen zoo als men het hun voorschrijft. Pront zoo!

Doch wat daar van ook zij, *elf* malen werd ik in mijne hooglustige betrekking bevestigd.

Ik deed nog al wat op, gedurende deze elf jaren. Ge ziet het. Ik ben vrij wel behangen.

Kommandeur van de opgaande Zon;

Ridder van de, Windmolen; - en met veele uwer heb ik daar van eenen slag weg.

Versierd met de halve maan.

Ik heb er alles van gehaald, wat er van te krijgen was; En ik kon dus gerust op mijne laauweren rusten, ofschoon ik daarop nog niet eens zeer zacht zoude leggen.

Dit deed mij dan ook besluiten mij hier wat minder *en avant* te stellen, en naar andere digniteiten om te zien.

Ik moet het bekennen, Momussen, ik ben niel zonder ambitie.

Ik heb altijd het zwak gehad, om de opgaande zou te aanbidden.

En ik wilde ook wel eens weten, wal het is opgaande zon te zijn; - en wat het is aanbeden te worden.

Ik wenschte naar een plaatstje te dingen, en zult ge het geloven? Ik verlangde Burgemeester te worden; maar Burgemeester van een dorp.

Dit was toch niet te veel. Daartoe voelde ik mij wel in staat, en daarvoor behoeft ook zoo bijzonder veel talent niet.

Mijn vriend Magermans, de Burgemeester van Kotemd, kan niel eens schrijven.

Ik zou daarenboveu wel zorg dragen, dat ik drie knappe Wethouders bij mij kreeg;

En wanneer ik met vlijt en moed het werk aanvaarde, vreesde ik niet of ik zou er wel doorkomen.

Ik stelde mij voor een toonbeeld te zijn van de meest mogelijke beleefdheid.

En wanneer men mij het vuur te zeer dicht aan de schenen mogt leggen, dan zou ik anderen er de karstunjels maar uit laten halen.

Doch Momussen, het is mij niet gelukt, het zoo ver te brengen.

Ik heb tot nutoe geen postje magtig kunnen worden.

En ik zal mij dus op nieuw, op den alarm kreet van onzen President, aan uwe vermakelijkheden toeweiden; - Welligt krijgt gij er van avond reeds een staaltje van.

Ik zal dit met des te meer ijver en geestdrift doen, omdat ik bezield ben met de warmste liefde voor deze Societeit die, men kan dit niet genoeg herhalen, eene parel is aan de kroon van Maastricht.

Omdat hier gepaste vrolijkheid gepaard gaal met de zucht om onze arme en behoeftige natuurgenoten in hunne ellende te gemoet te komen, en behulpzaam te zijn.

Omdat in ons banier de schoonste kleuren prijken, zoo als Onze Ceremoniemeester ons dit zoo even met eenige variatien voorgezongen heeft, namelijk:

De *Witte* kleur als zinnebeeld der onschuld;

De *Roode* als die der liefde onder elkander; en

Het *Groene* als prikkel tot eendragt.

Ik zal U steeds toeroepen:

Lang Leve de Momezij!